

Dr. Corrado Malanga, decembar 2010

Izvor: <http://flashmentalsimulation.wordpress.com>

Sažetak: Na kraju ovog članka bićete u stanju razumjeti uz pomoć moderne fizike da mi ne živimo u jednom veličanstvenom, velikom, ogromnom, fizičkom Univerzumu kao što oni hoće da vjerujemo, nego umjesto toga, mi doživljavamo jednu Holografsku Realnost koja je osvjetljavana od strane Svijesti, gdje je taj Holografski Univerzum toliko velik, koliko i 10^{-33} centimetra a on traje 10^{-44} sekunde.

UVOD

Nakon svega što smo rekli, na kraju smo u stanju da razvijemo jednu sveobuhvatnu teoriju na osnovu sadašnje fizike, u vezi s onim što svjedoci abdukcija opisuju da vide za vrijeme tih vanzemaljskih otmica. Naše žrtve otmica su, u stvari, ništa više i ništa manje do posmatrači koji nas izvještavaju o fizičkim utiscima u vezi sa svim što se dešava za vrijeme jedne abdukcije.

Tako ćemo mi koristiti te njihove utiske i one vizuelne, auditorne i kinestetičke opservacije kako bi verifikovali Bohm-ovu holografsku teoriju univerzuma koju smo prethodno opisali, što nam opet omogućava da:

- 1 – razumijemo **kako se dešavaju otmice**, a takođe i da
- 2 – **pravilno opišemo ovaj univerzum**, u obje njegove komponente, holografskoj i stvarnoj komponenti.

Odatle, mi ćemo apsolutno vjerovati svjedočenjima žrtava, umjesto da ih uzimamo

kao lokalne pogrešne interpretacije različitih događaja kao što to čine današnja nauka i državni 'ufolozi' (istraživači NLO fenomena; prim. prev.).

Razlozi za ta pogrešna predstavljanja su navodno, namijerno ili nenamijerno falsifikovanje činjenica što je određeno jednom patološkom potrebom da se bude u centru pažnje ili usljed nedostatka potrebnih preduslova kod naših svjedoka za jedno ispravno razumijevanje onoga što se stvarno desilo, umjesto predstavljanja jednog prostog događaja sa NLO.

Još davno smo shvatili to da stvarni manijaci koji žele da budu u centru pažnje su, u stvari, sami ufolozi jer mi već dugo vremena znamo to da je fenomen vanzemaljskih otmica apsolutno stvaran.

Dokazi iz hipnotičkih seansi

Željeli smo da razumijemo to šta se dešava za vrijeme jedne otmice, ili još preciznije, za vrijeme njenog početka i kraja. Htjeli smo da vidimo da li u detaljima koji dolaze od svjedočenja žrtava, postoji ijedan detalj koji bi nas nekako mogao dovesti na pravi put kako bi mogli razumjeti to, kako virtuelna realnost radi (virtuelna realnost podrazumijeva jedan skup parametara koji se zovu Prostor, Vrijeme i Energija). Jednostavno rečeno, željeli smo verifikovati to da li su formule kojima su nas istraživači snabdjeli, ključni opisni faktori principa na kojima ova Realnost radi.

Međutim, prvo ćemo pročitati neka od svjedočenja dobijena uz pomoć regresivne hipnoze, koje smo zapisivali tokom posljednjih dvadeset godina našeg istraživanja.

1. Svjedočenje

Jedan mladić je bio s prijateljem u disko klubu. Otišli su u toalet. Prijatelj ga je čekao u hodniku koji je vodio do toaleta. Tek nakon nekih 25 minuta, mladić je izašao iz toaleta u stanju mentalne konfuzije. Pored toga, njegova odjeća je bila zaprljana nekom vrstom bijelog praška, koji je imao čudan miris. Prijatelj ga je pitao da mu objasni zašto se toliko zadržao, međutim, odmah su se zaputili u plesnu dvoranu gdje je mnogo ljudi plesalo u ritmu muzike.

Kad su njih dvojica odlučili da napuste disko klub, mladić koji se zadržao u toaletu 25 minuta, otišao je do garderobe po njegov kaput i tamo je na svoje iznenađenje primjetio da mu je i kaput bio zaprljan onim istim bijelim puderom.

Uz pomoć jedne NLP seanse (neuro-lingvistično programiranje: metoda razvijena od strane Bandler-a i Grinder-a za razrješavanje trauma nastalih usljed podsvjesnog potiskivanja memorije), kasnije je omogućeno dovođenje na površinu cjelokupnog sjećanja tog doživljaja.

Kad je subjekat bio u toaletu i htjeo da izađe napolje, okrenuo se i tamo nije vidjeo ona normalna vrata, nego neku vrstu tamnih vrata kroz koja su se pojavila dva mala stvorenja tipa 'grej'(s) ('sivi' – prim. prev.), tamne kože bez odjeće, a lebdjeli su na neke tri stope iznad poda: uobičajeni 'grejsi' koji su opisivani kod mnogih slučajeva abdukcije.

Subjekat je bio potpuno paralizovan; postavljen je u horizontalnu poziciju a onda tako 'vožen' kroz veliku plesnu dvoranu gdje su se sva živa bića činila prozirna i statična. Subjekat prolazi kroz zidove, stolove i druge ljude koji se čine nekozistentnim, kao da nisu bili stvarno tamo. Dva mala grejsa vuku prema izlazu njegovo tijelo kao da se radilo o nekoj kanti za smeće bez točkova; zaustavili su se kod garderobe gdje jedno od ta dva mala stvorenja preskače na drugu stranu pulta i uzima subjektov kaput koji je visio u zraku kao da je bio na nekom ofingeru. Mali 'grejs' prebacuje kaput preko tijela žrtve i onda izlaze kroz vrata kluba. Napolju, gore visoko, nalazi se uobičajeno svjetlo koje zahvata ovaj trio i podiže prema gore. Unutar tog letećeg objekta, subjekat je opet postavljen u vertikalnu poziciju, ali prije toga su mu ta dva vanzemaljca skinula cipele. Mladić je stavio u njih veliku količinu talka tako da bi ih mogao lakše oblačiti. Talk se rasipa po njegovoj odjeći i kaputu...

Prilikom povratka, subjekat i dva mala grejsa ponovo silaze dolje uz pomoć istog "vučnog svjetlosnog snopa". Naša žrtva je još uvijek paralizovana i u horizontalnoj poziciji. Oni prolaze pored garderobe gdje se žrtva sjeća kako njen kaput koji ju je prekrivao sada spada s nje. Subjekat ponovo prolazi kroz plesnu dvoranu gdje su svi ljudi opet prozirni i skoro nevidljivi, ali u drugačijoj poziciji u poređenju s onom kad je napuštao tu prostoriju. Žrtva je odnesena do toaleta i na toj tački... sve ponovo oživljava, zvuk muzike se vraća, naša žrtva otvara vrata i otkriva da je njegova odjeća neobjašnjivo posuta talkom; on gleda u svog prijatelja i nije u

stanju da mu da neko zadovoljavajuće objašnjenje: 25 minuta našeg vremena je prošlo. On je potpuno zbunjen.

2. Svjedočenje

Pod hipnozom, subjekat govori šta mu se dešava. Nalazi se u vozu na putu za Padovu; krenuo je u posjetu jednom prijatelju. Voz je napustio Rim i još uvijek nije stigao u Florencu. Odjednom, 'zamrzava' se laptop-kompjuter na kojem je nešto radio dok je sjedio sam u kupeu vagona. Sve se 'zamrzava'. Sve je nepomično. Voz se više ne kreće iako nije usporio! Jednostavno je nepomičan.

Jedna strana kupea u vagonu postaje prozirna i subjekat vidi kako dolaze dva 'grejsa', skoro leteći i ulaze u njegov kupe dok se ništa drugo ne kreće. Subjekat je odveden levitiranjem napolje iz voza. Kao obično, u zraku je sada vidljiv i leteći tanjir koji će ga uskoro progutati, međutim, dolje ispod, on je još uvijek bio u stanju da vidi zamrznuti snimak voza kao na filmskoj traci, gdje se on nalazio neposredno ispred ulaza u jedan tunel.

Nakon jednog neodređenog vremena, subjekat je odozgo ponovo donesen do njegovog voza koji je još uvijek bio nepokretan ali se nalazio na drugom mjestu. Sve je nepomično, ali se scena odvija usporeno. Subjekat je ponovo stavljen u voz, u kupe u kome je bio ranije, i dok grejsi napuštaju voz istim putem kojim su došli kroz metalnu oplatu vagona, subjekat primjećuje kako njegov laptop pada na pod ispred njega a s lijeve strane se nalazi još jedan putnik koji spava i koji nije bio tu ranije.

Iznenada, voz se opet kreće i čovjek može opet percipirati karakteristične zvukove i vibracije voza. Pored njegovog kupea prolazi kondukter, naša žrtva otmica ustaje, zbunjeno juri za njim kroz hodnik vagona i pita ga, "Koliko još vremena do Florence"? Kondukter mu upućuje upitan pogled i kaže mu da su već prošli Bolonju i da se nalaze pred Padovom. (Bologna se nalazi na oko 60 milja iza Florence)

Nakon što je stigao na odredište, njegov prijatelj je takođe primjetio da je ovaj bio prilično zbunjen. Taj njegov prijatelj nam je to kasnije i potvrdio. Što se laptopa tiče, on se razbio jednom zauvijek.

3. Svjedočenje

Uz pomoć "tehnik sidrenja" (produžetak NLP-a), jedna gospođa je oživjela sjećanje na jedan traumatičan događaj iz tinejdžerskih dana kada se počela daviti dok je bila na plaži s njenim roditeljima. Prilikom korištenja 'sidara', ta žena je ponovo doživjela jednu scenu koja je bila potpuno različita od one koje se sjećala. U stvari, ona se sjećala da iako se skoro bila udavila, njen kupaći kostim je bio suh kad joj je otac pritrčao kako bi je spasio. On je bio bijesan na spasioce i druge ljude koji su se tamo zadesili jer oni nisu ništa uradili kako bi spasili djevojčicu.

Onda su otišli natrag kući bez dobijanja dodatnih objašnjenja. Njena majka je takođe imala nejasno sjećanje u vezi s tim događajem a ono je takođe bilo drugačije od onoga čega se sjećala njena kćerka.

Sidra su otkrivala nešto potpuno drugačije. Djevojčica je u vodi, kada se sve zamrzava. Međutim, ona ne udiše vodu koja tako ni ne ulazi u njena pluća ali ona sada vidi kako morska voda ključa kao da nešto veoma svijetlo dolazi odozdo.

Dobila je utisak da se nalazi unutar jednog prozirnog mjehura jer nije imala direktan kontakt s morskom vodom... ona ponovo proživljava tu scenu posmatrajući je odozgo; iako je zbunjena, ona primjećuje da je nešto vuče odozgo. Nakon što se ponovo vratila dole, sve je zamrznuto u vremenu. Ljudi koji prolaze su zamrznuti, njen otac trči prema njoj ali je i on zamrznut u svom trku. Ne može se čuti nikakav zvuk.

A onda iznenada, otac je uzima za ruku i sve ponovo počinje da se kreće. Otmica je trajala dugo vremena ali se činilo da je za ljude na plaži, vrijeme bilo zamrznuto.

4. Svjedočenje

Subjekat se vraćao kući autom. Bilo je veče a u autu je bio uključen jedan potpuno novi GPS sistem. Subjekat se odjednom počeo žaliti na iznenadnu pospanost i zaustavlja auto. Niko tu ne prolazi, odnosno, u blizini se nije moglo nikoga primjetiti. Subjekat pada u san, međutim, nakon što se probudio shvatio je da se desilo nešto prilično čudno. Njegovo auto je napravilo jedno čudno putovanje, kako je to bilo prikazano na GPS-u. Auto je prešlo određeni put, onda je skrenulo lijevo na neki seoski put; onda se vratilo kroz jednu petlju na glavni put i nastavilo da vozi njime još nekoliko milja. Na kraju, trag se iznenada zaustavlja. Problem je u tome što auto nije na kraju GPS odredišta, nego na njegovoj početnoj tački, kao da se na tom svom putu on vratio natrag u onaj momenat kad je subjekat zaspao. Ali taj put natrag nije bio zabilježen. Za vrijeme hipnotičke seanse, subjekat će se sjetiti da se iznenada, nakon skretanja na seoski put, pojavio jedan leteći objekat pun saurijanskih vanzemaljaca i italijanskih vojnika i silom ga oteo.

5. Svjedočenje

Jedna od žrtava otmica je upravo završila s pomaganjem supruzi za vrijeme porođaja. Porođaj je bio praćen od strane doktora a cijela trudnoća je bila praćena s naše strane, sa distance, dok smo objašnjavali mužu koji je bio žrtva otmica i već oslobođen od njih, šta se dešava iz minuta u minut. On je bio svjestan tog problema i slobodan od bilo kakve vanzemaljske interferencije dok je ona bila religiozna i još uvijek nesvjesna toga šta se istinski dešava. Nepotrebno za reći, cjelokupna trudnoća je bila jedan čudesan poduhvat. Prvo je došlo do oštećenja mozga fetusa u području neposredno do epifize, što je dovelo do velike brige da će se desiti najgore (a onda oštećenje nestaje).

Nakon toga, došlo je do uobičajenog pokušaja da se izazove porođaj nakon sedam i po mjeseci trudnoće, kako se to obično dešava kod djece žrtava otmica (rani porođaj koji je riješen farmakološki); onda čvor na pupčanoj vrpici (taj problem je također bio čudesno riješen.) Onda porođaj, koji se sam po sebi sastojao od cijele jedne serije čudesnih događanja. Ne moramo ni napomenuti to da je novorođenče bilo rođeno sa čvorom na pupčanoj vrpici i da je prema doktorima ono trebalo umrijeti dvije sedmice ranije.

Međutim, kako je nama to odavno već poznato, vanzemaljci su dobri ginekolozi i oni pomno prate rođenja svojih budućih žrtava a čak i često intervenišu već u prvim momentima nakon njihovog rođenja, kako smo to uspjeli vidjeti na osnovu mnogih svjedočenja za vrijeme hipnotičkih seansi.

Sve je u ovom slučaju išlo drugačije.

Medicinska sestra daje bebu ocu koji treba da je odnese dole u sobu za novorođenčad, koristeći lift. Međutim, kad izlazi iz lifta, novopečeni otac se počinje žaliti na bol u lijevoj ruci na kojoj se jasno može vidjeti i jedna rana slična opekotini.

Metoda sidrenja kojom je ta žrtva već bila dobro ovladala, otkriće misteriju. Vrijeme se zaustavlja u liftu. Otvara se jedan prolaz kroz koji dolazi uobičajeni grejs i on pokušava da uzme od oca malo novorođenče. Otac pruža otpor, tj. on to bar pokušava, i tada mali grejs koristi svoj štapić kojim on šokira oca, nakon čega ostaje opekotina na njegovoj ruci i ovaj očajno pušta dijete. Lift je nepokretan... sve je nepokretno... vrijeme se zaustavilo..., onda obični grejs dolazi natrag i vraća bebu u očeve ruke ali tek nakon što ju je izvadio iz neke vrste prozirnog plastičnog paketa koji je opisan i od strane drugih žrtava otmica. Čini se da se tu radi o nekoj vrsti kontejnera koji služi za transport novorođenčadi!? Odmah nakon toga, lift se ponovo pokreće ali kad se vrata otvaraju, otac počinje da osjeća bol na ruci. Samo jedan momenat je bio protekao.

6. Svjedočenje

Jedna od žrtava otmica nam je rekla kako je jednom prilikom izašla iz svog auta kako bi ušla u jednu radnju da kupi povrće. Kad je uhvatila bravu vrata te radnje, nije ju stigla ni povući prema dole... a već se našla između dvije prodavačice koje su međusobno razgovarale. One su bile prilično iznenađene... ali šta da se kaže? U moment kada je ta žena pokušala otvoriti vrata te radnje, vrijeme se zaustavilo i za nju je počelo neželjeno putovanje, ko zna koje po redu, zajedno sa uobičajenim vanzemalcima tipa grejs.

Vrijeme se ne zaustavlja zato što vrijeme ne postoji

Prvi utisak kojeg ovdje možemo dobiti je taj kako postoje indikacije da se vrijeme prilikom odvijanja otmica zaustavlja. Stvari ne mogu da stoje tako. Ukoliko bi se

vrijeme zaustavilo, onda bi se zaustavili i mi i sve bi se zaustavilo. Drugim riječima, ni vanzemaljci oko mene se ne bi mogli pokrenuti. Isto bi se desilo ukoliko bi se zaustavio prostor zato što je on spojen s vremenom a koliko znamo, kad se prostor promijeni to proizvodi beznačajne ("not void", prim. prev.) vrijednosti za vrijeme.

Kako smo prethodno naglasili, ne samo da se povremeno može činiti to da se vrijeme zaustavlja, nego se takođe čini i da ono ide unatrag.

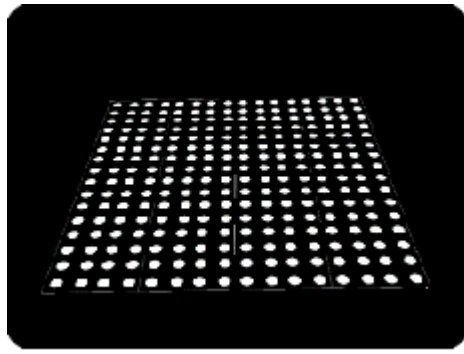

Jedna osoba se probudila nakon noćne more u kojoj su je mala stvorenja otela i odvela napolje iz njene sobe. Ova žrtva otmica, koja to u stvari nije sanjala, nakon buđenja je onako, preplašena i zadihana, ustanovila da se probudila prije nego što je otišla na spavanje. Ona je otišla u krevet u 23:30 i nakon jednog dužeg "sna", probudila se u 22:30.

Jedna druga žrtva otmica je zaspala dok je letjela u avionu i nakon što se probudila, primjetila je da u avionu nema nikoga. Taj čovjek se zabrinuo i počeo je grčevito tražiti ostale putnike dok je avion letjeo, međutim, on je onda ponovo zaspao, ili se nešto drugo zbilo... on se nije sjećao šta se u stvari desilo. Za njegov um će to sve ostati samo kao jedan san. Ali, da li je to stvarno bio samo jedan san?

Kvantna fizika i smrzavanje vremena

Kvantna vizija univerzuma nam za sada omogućava da ovaj univerzum približno predstavimo uz pomoć nje. U stvari, već smo pokazali to da je Prostor/Vrijeme, jedna rešetka koja je sastavljena od tačkaka koje predstavljaju samo one čvorove u kojima se Vrijeme i Prostor isprepliću (to takođe važi i za energiju ali ćemo nju ovdje izostaviti kako bi pojednostavili stvar – bilješka autora) i oni su tu potpuno definisani (mjerljivi). Tako će i univerzum egzistirati samo u tim tačkama, dok će njihova okolina predstavljati ništa postojeće. Te tačke su osvijetljene osama Svijesti, da tako kažemo; to, kako smo prije napomenuli, radi kao jedan filmski projektor koji daje život jednom velikom platnu.

Jednom manje pažljivom posmatraču, slika puna informacija koja je projektovana na veliko platno, iz daljine će se činiti homogenom, ALI ukoliko se ona pažljivije osmotri uz pomoć nekog povećala, primjetićemo da je ta slika fiksirana samo za one tačke na kojima ima vlakana tkanine od koje je veliki filmski zastor napravljen. Ta slika se neće moći primjetiti u onim rupicama između vlakana tkanine.

Na gornjoj slici, svaka bijela tačka predstavlja jedan čvor virtuelne realnosti dok u onim crnim dijelovima realnost neće postojati... Tako bi i mi putovali jednom ispravnom ali kvantiziranom rutom, skačući s jednog bijelog čvora na drugi kao da je naš život jedan skup fotograma a ne jedna kontinuirana aktivnost.

Ova vizija virtuelne realnosti omogućava nam da imamo veoma precizne mjere vremena i prostora, i da uzimamo u obzir, od jedne vrijednosti do druge, (ne od neke varijacije iste vrijednosti, nego dvije vrijednosti koje su posebne u odnosu jedne na drugu) gdje druga vrijednost neće više predstavljati promjenu u vremenu prostoru one prve, nego jednu posebnu mjeru koja je potpuno nezavisna od druge.

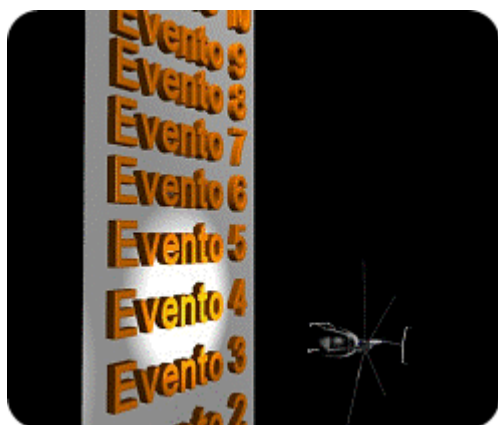
Drugim riječima, naš život ne bi bio jedan kontinuiran niz situacija, nego jedna duga serija nagomilanih statičnih slika koje prate jedna drugu na jednom hipotetičkom filmskom platnu.

Šta se onda dešava kad stignu vanzemaljci?

Sada ćemo pretpostaviti da se naša egzistencija može opisati kao jedna serija situacija koje se mogu predstaviti uz pomoć jednog odgovarajućeg broja snimaka jednog filma koji se projektuje na spuštenu platno virtuelne realnosti. Taj film se odmotava zajedno s njegovim snimcima, odozdo prema gore u prostoru i vremenu, dok naš mozak očitava samo jedan snimak u određeno vrijeme.

Ukoliko bi jedan hipotetički helikopter letjeo uzduž tog filma istom brzinom kojom se i taj film odmotava u vremenu, pilot bi uvijek vidjeo isti imidž ispred sebe, uvijek jednu te istu sliku, i on bi za vrijeme tog njegovog leta, stalno ulazio u interakciju sa istim snimkom, kojeg će on osvjetliti s njegovim svjetlima, kao što je to predstavljeno na sljedećim slikama.

(Evento=dogadjaj; Spazio=prostor; Tempo=vrijeme)

Vidjećemo da je ovo samo jedan aspekt onoga što se stvarno događa ali za sada, ovo je samo jedan korak naprijed ka razumijevanju onoga što se dešava za vrijeme jedne otmice. Ovaj helikopter nije ništa više i ništa manje do jedna vanzemaljska letjelica koja se umiješala u vašu prostorno-vremensku realnost dok je istovremeno zamrznula lokalno vrijeme. To se dešava iz razloga što se vanzemaljska letjelica na neki način postavlja na vremensku osu naše lokalne realnosti i tako ulazi u jednu faznu interakciju s našim vremenom. Vrijeme se zamrzava za nas i za vanzemaljca ali ne i za ostatak živih stvari, ne i za ostatak stvari koje su obdarene sa Sviješću, koje će imati tendenciju da nestanu sa scene koju percipira žrtva otmice. To je kao da nešto zadržava Snimak br. 4 (kao na gornjoj slici), dok sve druge "žive" stvari nastavljaju normalno da se kreću naprijed, prema Snimcima br. 5, 6, 7...

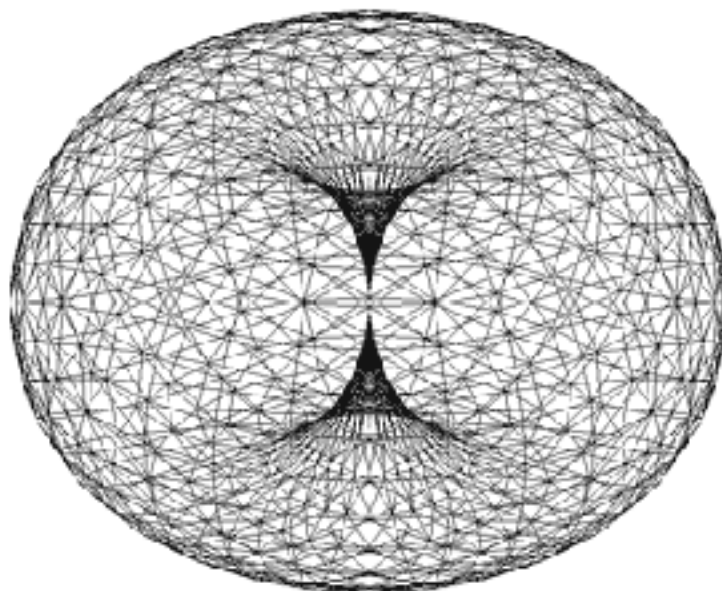
Na početku same otmice, nas izvlače iz našeg virtuelno 'zakočenog' snimka. Drugim riječima, vanzemaljac može da zaustavlja naše putovanje na raznim snimcima filma, dok ostali likovi na filmu nastavljaju dalje kako bi se to normalno dešavalo. Ali on blokira nas (koje otimaju, prim. prev.). Da bi to uradio, on putuje u vremenu istom brzinom kojom putujemo i mi kao da se tu radi o jednom automobilu koji se na autoputu približio i poravnao s našim a onda vozio istom brzinom. Međutim ovaj se pomak dešava samo uzduž jedne ose, Vremenske ose.

Kada ta dva auta (onaj kojeg mi vozimo i onaj kojeg vozi vanzemaljac) voze istom brzinom, oni se jedan drugom čine nepokretnim, i vanzemaljac je u stanju da ulazi u interakciju s našom realnošću koja će se nama činiti nepokretnom. Ona se čini nama nepomičnom jer kad auto vanzemaljca dođe pored našeg, oba auta se blokiraju. Okolina se više ne miče i sve na snimku se zamrzava.

Uskoro ćemo vidjeti da će i najmanja nedosljednost koja je teško razumljiva na ovom nivou, biti brzo razriješena modifikovanjem nekih lokalnih parametara.

Ova postavka koju smo sada ovdje predložili je u stvari ista ona koju smo pominjali ranije, kad smo navodili da se vanzemaljci fizički kreću po holografskoj rešetki, putujući SAMO u vremenu ili SAMO u prostoru.

Ovaj koncept će dobro odgovarati onome što žrtve otmica opisuju: sve je nepokretno osim nje i vanzemaljaca koji se mogu kretati unutar tog zamrznutog 'snimka' prostora-vremena. Nema nikoga u blizini jer su ostali "živi" entiteti prešli na naredne 'snimke'. Ovdje još jednom možemo vidjeti da neživotne stvari ostaju mirne dok se žive stvari mogu kretati po holografskoj rešetki, koja je predstavljena od strane neki istraživača na polju Bohm-ove virtualne realnosti. I još jednom, čini se da je virtualna realnost kvantizirana u oboje, prostoru i vremenu, uzduž jedne ose potencijalnih energija.

Predstavljanje koncepta – Svijest pojašnjava sve

Uprkos svega što smo do sada rekli, još uvijek nije jasno to na šta smo mislili pod "živom stvari" i čime je ona to obdarena da joj to omogućava određen stepen slobode na holografskoj rešetki: slobode za koju se čini da je "nežive stvari" nemaju.

Ovaj aspekt je povezan sa predstavljanjem definicije Svijesti. Samo oni koji su obdareni sa Sviješću - oni koji je posjeduju unutar Stvarne Realnosti a ne samo Virtualne Realnosti – smatraju se Živim Stvarima. Sve ostalo je neživotno. Odatle, to je i naša nova definicija života. Život je Svijest. Jedna riba je Svijest; jedan vanzemaljac je Svijest; ljudsko biće je Svijest; ali jedan frižider nije Svijest; pa čak ni kompjuter nije Svijest.

Ove stvari koje smo do sada rekli opisuju viruelnost kao jednu projekciju stvarne realnosti, Svijesti, na jedan zastor ili 'platno' koje je definisano osama Prostora i Vremena a takođe i osom Energije, koja je nama vidljiva u smislu promjenljivih boja onih slika koje percipiramo.

Koliko velik je holografski univerzum?

Do sada smo "rasprostirali" cijeli virtuelni univerzum na jednu površinu. To rasprostiranje Univerzuma na jednu ravnu površinu podrazumijeva gradnju jedne mreže pune tački, takozvanih kvantnih čvorova, koji predstavljaju tačke na kojima egzistira virtuelnost: takva mjesta su one hipotetične fotografske snimke našeg života. Ali, ni prostor, ni vrijeme, ni energija ne postoje jer su to proizvodi virtuelnosti, tj. to je tako prema David-u Bohm-u[1].

Bohm smatra da se cijeli ovaj Univerzum nalazi samo u jednoj tački ("ne-lokalni univerzum", kao pojam kojeg upotrebljavaju fizičari). Na ovoj "tački" mi se trebamo zapitati kolika je grafička udaljenost od jedne tačke na holografskoj rešetki do druge. Znamo da ne postoji ništa između. Da li bi to značilo da, kao jedan primjer, mi nismo u stanju da kvantiziramo onu prostorno-vremensku rupu koja postoji između dva događaja? Ako je to tako, onda se moramo zapitati šta se dešava u tom procjepu između dva snimka. Da li se tu Univerzum zaustavlja a s njim, da li se takođe zaustvaljamo i mi? Da li on onda oživljava na sljedećem snimku a da mi ništa od toga ne možemo primjetiti?

Na primjer, jedna svađa koju možemo imati s prijateljem bi u tom slučaju mogla trajati milijarde godina između jednog snimka i drugog, a mi ne bi bili u stanju to uopšte shvatiti? Mi bi pravili pauzu na kraju svakog snimka i budili bi se na početku sljedećeg, nesvjesni onoga što se dešavalo između. I to bi bilo stvarno tako jer između snimaka ne postoji ništa a Svijest ne ulazi u interakciju sa virtuelnim dijelom sebe.

U stvari, ovo pitanje koje si postavljamo je besmisleno sa teoretske tačke gledišta. U stvari, između dva događaja ne postoji drugi događaj a predstavljanje događaja uz pomoć optica postavljenih na određenu "X" udaljenost na jednoj rešetki od tačaka, predstavlja samo jedan grafički prikaz. Dobro, ali ako mi želimo da koristimo jedan ispravan grafički prikaz, onda se moramo zapitati koliko velika bi bila svaka lopta i koja je istinska udaljenost koju treba da koristimo na vremensko-prostornoj ravni?

Na ovo drugo pitanje možemo odgovoriti uz pomoć podataka koji dolaze iz savremene fizike i upotrebe određenih vrijednosti koje je izračunao Max Planck[2], koji je uživao u izračunavanju dimenzija najmanjih mjerljivih stvari u ovom Univerzumu.

Kolika je udaljenost između dva čvora na ravni holografskog vremena-prostora?

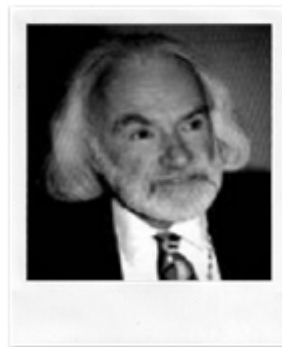
Postoji jedan trivijalan odgovor na ovo poznato i protivriječno pitanje. Kolika god da je udaljenost između neka dva kvantizirana događaja ona bi grafički bila ispravna zato što ne postoji mogućnost određivanja ičega između dva događaja. S matematičke tačke gledišta to može značiti samo jednu stvar: da se svi događaji nalaze u istoj tački. Nemoguće je rasprostrijeti događaje na jednoj prostorno-vremenskoj ravni, osim ukoliko ih sve ne stavimo u istu tačku. Drugim riječima, postavljanje tih lopti na jednu ravnu površinu predstavlja samo jedan trik kojim se koristi naš um kako bi uredio da se one čine istovremeno zasebnim i vidljivim kao različiti događaji, umjesto kao jedan poseban događaj.

David Bohm

Alain Aspect

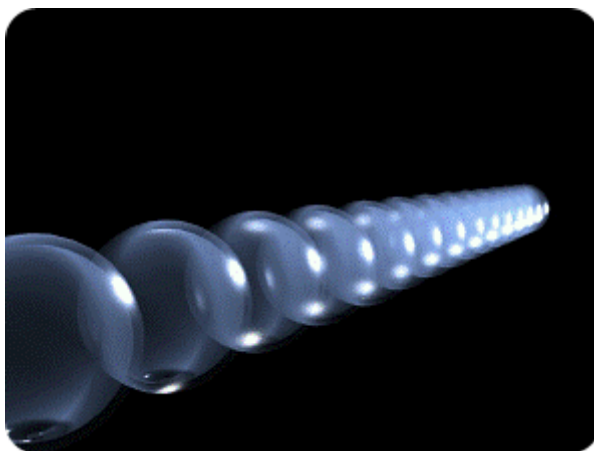
Karl Pribram

U stvari, ako preklopimo dvije stvari jednu preko druge u jednom tro-dimenzionalnom prostoru, naš um će misliti da se tu nalazi samo jedna stvar umjesto dvije stvari koje se međusobno preklapaju. S te tačke gledišta, predstavljanje svih različitih događaja jednog pored drugog, uzduž prostorno-vremenske ose, pruža nam jedno bolje razumijevanje različitosti tih događaja, međutim, s druge tačke gledišta, ovo njihovo preklapanje nam upravo ukazuje na Bohm-ovu viziju ne-lokalnog Univerzuma u kome sve egzistira istovremeno ili simultano. Dok je Bohm proučavao fiziku Holografskog Univerzuma, Alan Aspect[3] je pružio dokaze da bi Bohm mogao biti u pravu, otkrivajući da dva potpuno zasebna fotona, postavljena na određenu udaljenost jedan od drugog, tačno znaju šta se dešava s onim drugim. To ima samo jedno objašnjenje: ovaj Univerzum je ne-lokalan i u stvari, ta dva fotona egzistiraju istovremeno u istoj tački.

Pribram[4], neurofiziolog, je u istom vremenskom periodu smatrao da je mozak, u stvari, jedan čitač holograma i da on percipira ovaj Univerzum tro-dimenzionalno, dok zakoni fizike upravljaju fizikom holograma: i to je to!

Univerzum na zrnju pijeska

Dobro, kakvo je značenje Plankovog vremena i Plankove dužine, na primjer, s jedne čiste fizičke tačke gledišta? Oni kažu da izvan ovih vrijednosti objekti gube definiciju i nisu više mjerljivi. Ovoj ovakvoj interpretaciji tih podataka, mi smo često pridavali jedno ograničeno značenje. Tako, drugim riječima, mi smo mislili da naši uređaji neće ići izvan tih fizičkih granica jer su vezani istim zakonima fizike na osnovu kojih su dobijene te formule: nešto kao mačka koja grize svoj vlastiti rep.

Neko je rekao da je Bog stvorio univerzum i nametnuo neku vrstu ograničenja na ljudsku sposobnost opservacije iz tog razloga što bi bez tih ograničenja Bog sam mogao biti vidljiv.

To može biti čudno ali u ovakvim idejama može biti i nešto istine. Šta znači podatak da nakon jedne određene male količine, ništa više ne može da se izmjeri? Da li to znači da tu nema više ništa da se vidi ili da tu mogu da postoje i drugi mali objekti koji su nevidljivi? Ako još jednom i poslednji put, iskoristimo onu prostorno-vremensku ravan i postavimo na njenu površinu kvantitizirane događaje, vidjećemo da ukoliko su ti događaji postavljeni jedan do drugog, oni će imati jednu određenu veličinu. S ozbirom da između dva događaja ništa ne postoji to nas može navesti na to da ih poredamo jedan do drugog kao mnogo loptica koje dodiruju jedna drugu. Te loptice bi imale Plankovu veličinu i tako bi vidjeli da ovaj univerzum ima tačno 8×10^{60} sićušnih loptica uzduž vremenske ose jer je svaka od tih loptica definisana od strane sve tri ose (prostor, vrijeme i energija), te u skladu s tim, on ima isti broj sićušnih loptica uzduž i druge dvije ose: energije i prostora.

Tako, ukoliko je ovaj Univerzum sačinjen od malih događaja koji su definisani Plankovim konstantama, onda bi definitivno mogli da kažemo da ovaj Univerzum karakterišu mnogobrojni mali događaji koji su postavljeni jedan uz

drugog. Na taj način, oboje, prostorno-vremenski kontinuum i sama kvantizacija[5], bili bi zagarantovani.

Čak i kad bi nam fizičari rekli koliko mnogo postoji onih najmanjih i vidljivih sićušnih loptica (najmanji događaji) koje možemo postaviti na holografsku rešetku, to nam istovremeno neće reći i kako su one tamo postavljena u odnosu jedna na drugu. Međutim, Bohm nam to kaže: sve sićušne loptice se nalaze u istoj tački. A to je u stvari i jedina paradigma koja nam nudi jedno posebno rješenje a ne jedan beskonačan broj rješenja, jer je beskonačnost način na kojeg bi prikazali loptice na prostorno-vremenskoj ravni.

Svijest Univerzuma

Tako, ukoliko se složimo s tim da je najmanji mogući objekat – Plankov objekat, onda se moramo složiti i s tim da ovaj univerzum nije veći od 10^{-33} centimetra ($3,9 \times 10^{-34}$ inča,) na prostornoj osi, i od 10^{-44} seconde na vremenskoj osi. Čak i osa potencijalne energije bi se automatski mogla dobro odrediti tako što bi se vrijednost Plankove konstante pomnožila sa frekvencijom najmanje postojeće čestice. Cjelokupni univerzum bi bio jedna sićušna loptica.

Kako se ja mogu smjestiti u jednu malu loptu kad je cijeli ovaj univerzum "ogroman", kako su to izračunali neki drugi fizičari? Dovoljno je sjetiti se toga da su prostor, vrijeme i energija samo virtuelni (što znači, podložni "modifikaciji") a ne i stvarni, i da su oni proizvod Svijesti! U stvari, u samoj definiciji Svijesti stoji aksiom da ona ne može biti ni izmjerena, niti vidljiva, zato što je ona nepromjenljiva (zato što je to stvarna realnost, što znači, "nepodložna promjenama", "bez varijabilnosti").

Naširoko se vjeruje da postoji jedna Univerzalna Svijest, ili bolje rečeno, da Univerzum ima komponentu Svijesti. (Searle's Ontology of the Mind in the Universe: A Criticism (Daniel D. Novotny, UB Spring 2002, second version)

Naučnik, Stephen Hawking, navodi čak i neke filozofske probleme koje mi nismo u stanju riješiti uz pomoć naučnih metoda jer taj predmet zahtijeva jednu logičko-filozofsku metodu. Hawking postavlja neka pitanja koja su uglavnom filozofske i teološke prirode, kao što su:

- Zašto je ovaj Univerzum ovakav kakav jeste?
- Zašto postoji "nešto" umjesto "ništa"?
- Zašto je ovom univerzumu potreban Bog Stvoritelj da bi se objasnila njegova egzistencija?

Tako, Hawking postavlja pitanja u vezi sa stvaranjem i Bogom stvoriteljem. Međutim, ovdje je jedno pitanje koje se uzdiže iz svih ovih Hawking-ovih razmišljanja:

- Može li jedna takva "teorija o svemu" objasniti svoje postojanje?

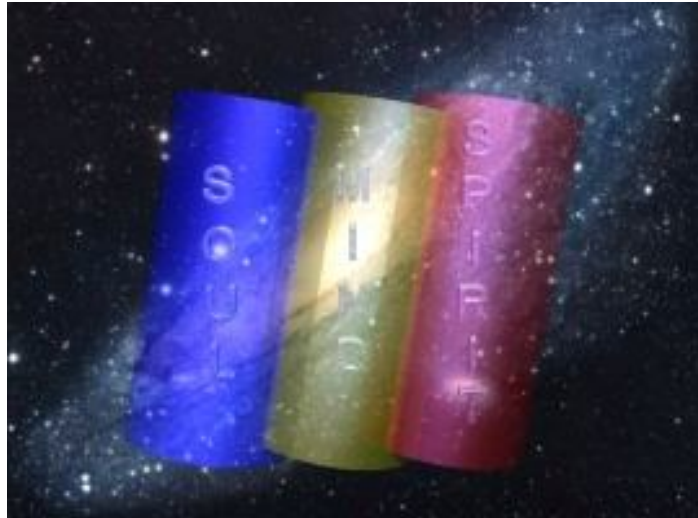
Hawking se bavi dvjema tačkama. On ne shvata da on na neki način naziva Boga koristeći se pojmom Svijest, a okreće se naučnoj strani razmišljanja pitajući se da li je moguće razumjeti sve uz pomoć rezonovanja i formula, potičući tako iste stvari koje smo mi istakli u ovom radu.

Alexandre V. Boukalov, sa instituta Centre of Physical and Space Researches, International Institute of Socionics, u njegovom članku po imenu "Svijest i Fizički Univerzum" objavljenom od strane the Physics of Consciousness and Life, Cosmology and Astrophysics Journal, issue 1, 2001, pita se da li postoji jedan svjestan univerzum. On tvrdi, da u našem Univerzumu koji ima prečnik od 10^{26} metara, uzimajući u obzir da svaka postojeća ćelija ima Plankovu dužinu, postoji 10^{183} funkcionalnih ćelija u onome što on naziva Metagalaksija (Univerzum, autorova bilješka.) Operativna frekvencija tih ćelija radi na $\omega_{pl} = 1/tp \sim 10^{44}$.

Broj operacija koje bi naš Univerzum kompjutirao na Plankovom nivou bio bi: $Z = N \cdot \omega = 10^{183} \cdot 10^{44} \sim 10^{227}$ svake sekunde.

Moramo naglasiti to da je ovaj broj funkcionalnih ćelija praktično isti kao i onaj kojeg smo mi pretpostavili za samo jednu dimenziju, jer $(8 \times 10^{60} \text{ tp})^3 @ N$. Te vrijednosti bi trebale biti one koje bi pripisali univerzalnoj Svijesti, ili radije, to bi bile operacije koje bi virtuelni dio Svijesti radio ukoliko bi se on uporedio s jednim kompjuterom.

Boukalovov broj ćelija predstavlja broj najmanjih djelića virtuelnosti. Ti djelići predstavljaju cigle Univerzuma, i sve one su smještenu u samo jednu virtuelnu tačku koja je veličine jedne male lopte koja je sastavljena od mnogih sićušnih loptica, koje ulaze u jednu međusobnu interakciju na osnovu geometrijskih operativnih zakona. Ova vizija, koja je prilično precizna, perfektno se uklapa i sa svjedočenjima žrtava otmica.

Duša-Um-Duh

Bilješke:

[1] **David Joseph Bohm** (20 Decembar 1917 – 27 Oktobar 1992) was an [American](#)-born [British quantum physicist](#) who made contributions in the fields of [theoretical physics](#), [philosophy](#) and [neuropsychology](#), and to the [Manhattan Project](#). (http://en.wikipedia.org/wiki/David_Bohm)

[2] **Max Planck** (April 23, 1858 – October 4, 1947) was a [German physicist](#). He is considered to be the founder of the [quantum theory](#), and thus one of the most important physicists of the twentieth century. Planck was awarded the [Nobel Prize in Physics](#) in 1918. http://en.wikipedia.org/wiki/Max_Planck

[3] **Alain Aspect** (born 15 June 1947 in [Agen](#)) is a [French physicist](#) and alumnus of the [École Normale Supérieure de Cachan](#) (ENS Cachan) in France. In the early 1980s, while working on his PhD thesis ^[1] from the lesser academic rank of lecturer , he performed the elusive "[Bell test experiments](#)" that showed that Albert Einstein, Boris Podolsky and Nathan Rosen's reductio ad absurdum of quantum mechanics, namely that it implied 'ghostly action at a distance', did in fact appear to be realised when two [particles](#) were separated by an arbitrarily large distance. A [correlation](#) between their [wave functions](#) remained, as they were once part of the same wave-function that was not disturbed

before one of the child particles was measured.

http://en.wikipedia.org/wiki/Alain_Aspect

[4] **Karl H. Pribram** (born February 25, 1919 in [Vienna, Austria](#)) is a professor at [Georgetown University](#), and an emeritus professor of [psychology](#) and [psychiatry](#) at [Stanford University](#) and [Radford University](#). [Board-certified](#) as a [neurosurgeon](#), Pribram did pioneering work on the definition of the [limbic system](#), the relationship of the [frontal cortex](#) to the limbic system, the sensory-specific "association" cortex of the [parietal](#) and [temporal lobes](#), and the classical [motor cortex](#) of the human [brain](#). To the general public, Pribram is best known for his development of the [holonomic brain model](#) of [cognitive function](#) and his contribution to ongoing neurological research into memory, emotion, motivation and [consciousness](#). http://en.wikipedia.org/wiki/Karl_H._Pribram

[5] The act of dividing into quanta or expressing in terms of quantum theory

(<http://www.thefreedictionary.com/Quantisation>)

Literatura:

1. Boukalov A.V. Psycho-Informational Environment and Structure of Events within the Physical Space-Time. Synchronics. // Physics of Consciousness and Life, Cosmology and Astrophysics. V.2. # 2.(2002).
2. Green M., Schwarz J., Witten E. Superstring theory (Cambridge University Press. 1987).
3. Grof S. Beyond the Brain. Birth, Death and Transcendence in Psychotherapy (State University on New York Press, 1985).
4. Immanuel Kant, Critique of Pure Reason, tr. by Werner S. Pluhar and Patricia Kitcher (Hackett, 1996)
5. Lem S. Summa technologiae (Wyd. Lit. Krakow, 1964).
6. Linde A.D. Particle physics and inflationary cosmology. (Boston,MA: Harvard University Press) (1990).
7. Markov A.A. Teorija algorifmov (Moscow, 1954).
8. Markov A.A. O logike konstruktivnoj matematiki (Moscow, 1972).
9. Printzipy samoorganizatzii (Moscow, 1966).
10. Smorodinskij J.A. Physics-Uspekhi. V.168, # 2. (1991).